

Húsvét csodája

Igehirdetés húsvét első napjára (2020. április 12.)

2Tim.1:7

Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

Feltámadott a Jézus Krisztus! Bizonyal feltámadott! — ezzel a köszöntéssel indult otthon a húsvét reggele, amióta az eszemet tudom.

Az a mondat vagy mozdulatsor, amit gyakran el- és megismételnek, mélyen bevésődik, ily módon gondoskodva a biztonság érzéséről. Ezért kéri a kisgyerekek újra és újra ugyanazt a mesét. Nekik az a biztonságot jelenti: tudják, hogy mi fog következni és az megnyugtató, mert kiszámítható. Ezért nem szeretik, ha egyszer csak másképp, vagy akár csak más szavakkal mondjuk el az unalomig ismételt mesét vagy történetet. A felnőttet talán untatja, de a gyermek számára az ismétlés biztonság jöleső érzését jelenti.

Mára annyi minden lett bizonytalan körülöttünk és talán bennünk is, hogy jó belekapaszkodni abba, ami számunkra a biztonságot jelenti.

Feltámadott a Jézus Krisztus! Bizonyal feltámadott!

2020. április 12-én, vasárnap délután fenti hitvallással köszöntöttük volna egymást Vianenben a húsvéti ünnepi istentiszteletre gyülekezve, de a körülmények ezt most nem teszik lehetővé. Különös, hogy egy szabad szemmel nem látható vírus hogyan képes országhatárokat lezárítani, utcákat elnépteleníteni, közösségi alkalmakat ellehetetleníteni. Egyelőre csak feltételezni lehet, de idővel megtapasztaljuk majd, hogy mennyi változást idéz elő ez a helyzet, hogy ne mondjam, mennyi kárt okoz egyéni életünkben, társadalmi szinten és gazdasági szempontból.

Azt gondolom, ki–ki a saját bőrén tapasztalja már most, egy hónap elteltével, hogy mekkora jelentősége lett egy korábban oly’ természetesnek tartott mozdulatnak, hiszen a kézfogás, az ölelés, a bátorító, biztató érintések tiltott mozdulatok lettek. Ahogy ezt Varjú Tamás megfogalmazta: „Hiányok fájdalmában mérjük most a szeretetet.” (*Hatszavas*)

Miért van az, hogy sokszor csak akkor (és néha túl későn) fedezzük fel az értékét valakinek vagy valaminek, amikor elveszítettük? Már gyermekként megtapasztalhattuk ezt, ha elveszítettük a kedves játékunkat vagy valami mást, amihez ragaszkodtunk.

Jártunk már úgy, hogy egészségünk, barátunk, társunk elvesztése kapcsán kellett rádöbennünk: semmi nem magató értődő?

Így is mondhatnánk: ha nem megy olyan könnyen, hát tegyünk erőfeszítéseket annak érdekében, hogy felfedezhessük, mi az, amiért ma hálásak lehetünk. Mert lehet, hogy holnap már csak a hiánnyal szembesülünk. Ne teljen életünk az utólag felfedezett, ám közben elmúlt értékek, pillanatok fölött való sajnálkozással.

A tanítványok vajon tisztában voltak azzal, hogy milyen nagyszerű dolognak a részesei? Jézus többször figyelmeztette őket: elmondta nekik, hogy mi fog vele történni, ám ha az evangéliumokat olvassuk, olyan érzésünk támadhat, mintha a Mester szavai süket fülekre találtak volna.

Vagy mégsem? Egy alkalommal Péter apostol hevesen kezdett tiltakozni, ám reakciójából számomra az derül ki, hogy ugyan hallotta Ura szavait, de nem ért(h)ette azokat, s így csak félreértelmezni tudta. Tudjuk azonban azt is, hogy egy idő elteltével mintha mégiscsak képesek lettek volna az apostolok és a tágabb kör arra, hogy visszaemlékezzen a Megváltó szavaira. Utólag. Akkor, amikor az események fényében, úgymond más megvilágításban látták a történeteket.

Előbb azonban el kellett veszíteniük azt, akit szerettek. Át kellett élniük az elhagyatás fájalmát, a csalódás keserűségét és az ürességet, amit mindez az érzés okozott. Ott volt a félelem a szívükben, ezt is tudjuk, mert nyilvánosan nem is mertek összegyűlni.

Eljátszhatunk azzal a gondolattal, hogy mi lett volna, ha Jézus követői már az első pillanattól fogva tovább láttak volna az orruknál. Ha a nagyhét eseményeit (nagy-péntekkel bezárólag) egy folyamat részeként élték volna át, azzal a tudattal, hogy úgy fog történni, ahogyan Jézus azt megmondta: harmandap feltámad a halálból. Mennyivel más lenne a történet, ugye?

De nem így történt.

S talán jól is van ez így, hiszen éppen ez szolgál nekünk tanulságul. Lám, még azok, akik nap mint nap Jézussal voltak, még ők is elveszítették szem elől azt, ami igazán lényeges. Még ők is elfelejtették, amit pedig a saját fülükkel hallottak! Biztasson ez bennünket, hogy ne várjunk el magunktól többet, mint amire képesek vagyunk.

Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét.

Vajon Pál apostol leírta volna-e a fenti mondatot, ha ő maga is nem megy át nagyon sok mindenre? Ezeket a sorokat fogságból írta, de rabsága ellenére sem volt 'szolgálaton kívül', s szavait a szeretet hatja át, amely generációkat fog össze és fűz egybe.

Ő tudta, hogy előfordulhat olyan, amikor a körülményeinkre nem lehetünk hatással. Megtapasztalta, hogy van olyan, amikor a kitartó imádság nem hozza meg az eredményt. Legalábbis nem azt, amiért könyörgött. De vajon az Isten gondolatai a mi gondolataink? (És. 55:8-9)

Pál apostol szavait úgy is értelmezhetjük, mint a nagyhét átélői számára írt visszamenőleges biztatást és különösen is aktuálisak most, amikor úgy tűnik, mintha nem is annyira a Korona vírus, mint inkább a félelem szedné az áldozatait.

Természetesen nem áll szándékomban azt sugallni ezzel, hogy legyünk könnyelműek, hiszen a veszély valós. Viszont nagyon elgondolkodtatott ez az egész helyzet, hogy hogyan reagálnak az emberek, kiből mit vált ki.

Egészségügyi intézményben dolgozom, s lelkipáterként most nagyobb szükség van a kollégák mentális/lelki támogatására, mint valaha. A kollégákra fókuszálok, mert gondozottjaink nagy része mellett észrevétlenül suhannak el a mindennapi történések, őket közvetve érintik az események, s nagy részük nincs tudatában azzal, ami történik.

A kollégák viszont érthető módon nagyrészt félelemmel reagáltak: főleg azok, akik azon az osztályon dolgoznak, ahova három hete betette a lábát a fertőzés. Nem győzöm mondani mindenkinek, akivel csak találkozom, hogy a félelem, sőt bosszúság érthető és normális reakció egy abnormális helyzetben. Azt is hangsúlyozom azonban, hogy ne hagyják, hogy a félelem eluralja a testüket, betelepelve minden egyes sejtbe.

Igen ám, csakhogyan ezt könnyű mondani, de hogyan lehet megvalósítani?

Feltette nekem ezt a kérdést több kolléga is vallási irányultságtól és borszíntől függetlenül.

Aztán összefutottam a folyosón egy kolléganővel, aki éppen a műszakját jött felvenni a fertőzött osztályon, s beszédbe elegyedtem vele.

Nagy örömmre az volt a második mondata, hogy most fontos, hogy ne féljünk, és hogy ő a hitében találja meg azt az alapot, amire biztonsággal rá tud állni ebben a helyzetben.

Ez a muszlim asszony pontosan úgy talál biztonságot a hitében, ahogyan én az enyémben. Miközben beszélgettem vele, arra gondoltam, hogy ennek a pandémiának, világméretű járványnak talán az lesz a hozadéka, hogy leomlanak azok a falak, amelyek elválasztják egymástól azokat, akik tulajdonképpen összetartoznak, mert nem veszítették szem elől a lényegét.

A lényeg pedig az, hogy nem a félelemnek a lelkét kaptuk.

Szeretném megjegyezni, hogy a félelemnek egy bizonyos mértékig megvan a szerepe az életben, vagyis egy bizonyos fokú félelemre szükségünk van az életben maradáshoz. Megtanulja a kisgyermek, hogy jó félnie a tüztől, a magasságtól és minden veszélyforrástól, amely életet fenyeget és/vagy egészségkárosodást okozhat, vagy ha ez nem lehetséges, akkor folyamatos felügyeletre van szükség.

A szó, ami itt szerepel, az eredeti, görög szövegben *'félénkség, gyávaság'* jelentéssel bír, s a különböző fordításokban a következő szavakat találjuk: csüggedés, csüggedtség. Legközelebb talán a *gyávaság* jelentése visz bennünket Pál gondolatmenetéhez. Hiszen ha gyávák vagyunk, akkor félünk valamit megtenni, ami pedig módunkban állna. Nem merünk kockáztatni, mert félünk az elutasítástól vagy a kudarctól, s így az esetleges jutalom vagy jó érzés is elmarad. Elszalasztott alkalom, ami talán soha nem tér már vissza, bárhogy is bánjuk utólag. Pedig ismert, milyen fontos Mennyei Atyánk számára, hogy biztasson bennünket: az esztendő minden napjára jut egy 'ne félj' a Bibliában.

Ha csak ennyi állna ígékben, már ez is elegendő biztatás lenne, de Pál tovább megy és megtudjuk, hogy miről ismerhetjük fel azt, hogy nem a félelemnek a lelke uralja a bensőnket, a gondolatainkat, ezek pedig: *az erő, a szeretet és a józanság lelke.*

Az *'erő'* eredeti kifejezése a *dinamisz*, amely szóból magyar füllel a dinamit és dinamó szavakat hallhatjuk ki: mindkettő visszautal az eredeti jelentésre. A dinamitnak robbanó ereje van, a dinamó pedig biztosítja a folyamatos villamosenergia-ellátást. A dinamóról tudjuk, hogy mennyire hasznos, ám jó tudni, hogy a dinamit robbanó erejét lehet jó célra is használni, pl. ha valakit ki kell szabadítani, mert torlasz zárja el a kijutás útját pl, egy barlangból vagy bányából.

Krisztusban mindkét erő megtalálható. Általa le tudjuk rázni magunkról, ha úgy tetszik, le tudjuk robbantani a láncainkat, amelyek megkötöznek, valamint győzelmesen járhatunk a tőle kapott folyamatos energiaellátásban.

A *'szeretet'* itt az *agapé*, amellyel Pál bennünket a legnagyobb kegyelmi ajándéokra emlékeztet. Ezt ünnepeljük ma: Krisztus győzedelmes feltámadását, amelyet az értünk elvégzett váltság, a kereszthalál előzött meg. Isten előbb szeretett bennünket, mint ahogy mi azt megtapasztalhattuk volna!

Ha kapunk valakitől valamit, akkor azt szeretnénk viszonzni. Elgondolkodtál már azon, kedves testvérem, hogy vajon miért van ez így? Azt mondják, az van emögött, hogy nem szeretünk adósok maradni, és én azt gondolom, hogy ebben sok igazság lehet. Isten azonban nem vár tőlünk viszonzó szeretetet. Ő kegyelmét ingyen közli és szeretetét mérték nélkül nyújtja, anélkül, hogy cserébe elvárna tőlünk valamit. Ő nem a mi fejünkkel gondolkodik, ez nem a piac, ahol az adok-veszek törvénye uralkodik.

De ha mi megértjük és átéljük mindazt, amit Atyánk nekünk szán, akkor tehetünk-e egyebet, mint hogy életünket, azaz gondolatainkat, szavainkat és tetteinket neki szánva őt dicsőítve magasztaljuk?

A *'józanság'* szót hallva elsőként a tudatmódosító szerektől való tartózkodás juthat eszünkbe, s bár a jelentéstartalom találkozik, itt többről van szó, amely ezt is jelenti: *meggondoltság*. Olyan magartartást tár elénk ez a kifejezés, amelynek tulajdonosa, mint a jó bíró, gondosan megvizsgálja a helyzetet, nem hagyja magát befolyásolni az érzelmei által, hanem a tényekre tekint és úgy hoz döntést. A valóságban ez korántsem szokott ilyen könnyedén történni, ám a biztatás itt is jelen van, hiszen a Lélek józanná tesz, vagyis felruház azzal a tulajdonsággal, amely képes az adott szituáció helyes megítélésére, és annak megfelelő tettekre.

Kérjük Teremtő Atyánkat, hogy Szentlelke által erősítsen minket, hogy a bennünket elbizonytalanító körülmények közepette, így akkor is, amikor úgy érezzük, hogy a hullámok összezsápnak a fejünk fölött, legyünk tudatában annak, hogy milyen lelket kaptunk, s tudjunk ennek fényében gondolkodni, szólni és cselekedni. Így ha esendően is, de bátran élhetjük életünket, tudva, hogy Megváltó Jézus Krisztus Urunk legyőzte a legnagyobb ellenséget és ezzel a félelem bennünket sem szoríthat tartósan a markában.